

FRIMIENE

oo

Linksisme: Het grotere verhaal

Om inzicht te krijgen in de politieke en culturele narratieven van vandaag moeten we het grotere verhaal leren begrijpen. Veel mensen vergalopperen zich echter in waantheorieën, die vaak in de wereld worden gespuid door complotdenkers, of laten het grotere verhaal over aan hetgeen een religie of ideologie hen voorkauwt, of zeggen dat het allemaal te groot is voor het menselijke brein. Maar ik denk dat we het eigenlijk niet te ver moeten zoeken. Onder mensen blijft alles uiteindelijk in het domein van de mens. De mens is zoals alle levende wezens in de kern een wezen dat wilt groeien. Hebzucht is daar de moderne uitwas van. In de concurrentiestrijd die daarop volgt komen er winnaars en verliezers uit de bus. Trachten te winnen kost echter veel energie en zodra men heeft gewonnen bestaat de neiging om in de hangmatten te gaan liggen. Opportunisten, verliezers en nieuwe groeiers liggen echter steeds op de loer. De paper "Voorhoedegevecht" gaat verder in op deze dynamiek.

Stam	Koninkrijk	Natiestaat	Wereldorde
Kerel	Landheer	Grondstoffenheer	Dienstenheer
Zelfvoorzienige	Lijfeigene	Burger	<u>Zieleigene</u>

Culturen kennen een opgang en een neergang die door een aantal fases gaat. Initieel is de ziel van een cultuur heel sterk, maar de organisatie klein; naarmate de cultuur vordert in de tijd wordt de ziel steeds zwakker, maar de organisatie steeds groter. De laatste fase van een cultuur, en daar zitten we nu in, is er een van ziellose globalisatie. De transitie van een cultuur in verschillende fases wordt geleid door opeenvolgende

winnaars. Het zijn de nieuwe winnaars die de organisatie transformeren en doen groeien. Deze nieuwe organisatiestructuren kunnen echter alleen maar vitaal worden wanneer het gedragen wordt door schouders die zich hebben aangepast aan hetgeen zij moeten dragen. Bij een zekere tijdsfase hoort dus een zekere mens. Maar hoe verder de cultuur vordert, hoe verder zij de mens dwingt van haar natuur af te staan. Uiteindelijk is het die dynamiek die de cultuur doet imploderen.

Het moet hierbij gezegd worden dat voor het eerst in de geschiedenis van de mensheid een cultuur, namelijk de Westerse, deze laatste fase lijkt te halen. Meestal wordt een cultuur ergens in hun opgang, of neergang afhankelijk hoe je het bekijkt, ingehaald door een andere opkomende cultuur in de globale concurrentiestrijd der culturen. De consequenties hiervan op de mensheid zijn onbekend. Ofwel bereiken we als mensheid een keerpunt waarbij we in een andere dynamiek terecht komen. Ofwel leidt het tot een ongeziene val van Icarus en dus een herintroductie van de oertijd. Ofwel gebeurt er niets speciaals en neemt een andere cultuur het over of versnipperd en hervat de cultuur zich weer met een versterkte ziel en kleinere organisaties.

Maar eerst moeten we nog door het grote verhaal van onze tijd en dat is de laatste transitie van de natiestaatfase naar de wereldordefase. Alles wat er vandaag gebeurt, van het imploderen van de Verenigde Staten tot de klimaatagenda tot transgenderisme, kan hierin worden begrepen. Al deze agenda's zijn immers noodzakelijk om de oude orde en haar verouderde mens te transformeren tot een nieuwe orde en een nieuwe mens. Zo wordt de draagkracht gegenereerd die nodig is om de wereldorde te vitaliseren.

De kolonisatie heeft de Westerse cultuur over de ganse wereld verspreid, maar het Westen was in die tijd nog in een transitie tussen de koninkrijkfase en de wereldordefase: namelijk in de natiestaatfase. De kolonisatie en de daarop volgende onafhankelijkheid van de gekoloniseerde landen heeft de wereld veranderd in een lappendeken van natiestaten. Om dit beter te begrijpen leest u best de paper "Nationalisme is links". Daarop volgde een concurrentiestrijd tussen de natiestaten, waarbij de Verenigde Staten als winnaar uit de bus kwam. Zolang de Verenigde Staten een sterke speler blijft hindert het de transitie naar een wereldorde. Daarom worden er vandaag verwoede pogingen gedaan om de Verenigde Staten van binnenuit kapot te maken. De oude politieke elites en de bureaucratie in de Verenigde Staten zijn reeds grotendeels gemigreerd naar de globale wereldorde, maar het volk stribbelt nog tegen. Daarom worden er enerzijds linkse agenda's op hen losgelaten, anderzijds wordt het dualistische politieke systeem dat normaal tot een democratisch evenwicht leidt op de spits gedreven tot een cocktail dat tot een burgeroorlog kan leiden. De politieke elite hoeft enkel maar extreme posities in te nemen om extreme reacties te genereren, die tot een vicieuze dynamiek van geweld leidt.

De reden waarom ik de natiestaatfase eigenlijk niet als een hoofdfase beschouw, maar als een tussenfase, is omdat de burger die haar draagt systematisch identitair is, maar inhoudelijk nog verbonden met het koninkrijk of de stam. Een identitair is iemand die een culturele identiteit heeft; het is in hoofdzaak een ontworteld persoon dat zichzelf leven inblaast met culturele inhouden. Haar tegenhanger is de nativist, die geen identiteit nodig heeft om zichzelf in de wereld te positioneren. De culturele inhouden van de identitaire natieburgers zijn echter nog gevuld met inhouden die een link hebben met de wortels die hij heeft afgezaagd. De mens die de

wereldorde moet dragen is echter een wereldburger die systematisch en ook inhoudelijk identitair is. Het traject die de mens nog dient af te leggen is er een waarbij de inhoud van zijn identiteit verschuift van het natuurlijke naar de ziellose cultuur van de wereldorde.

De familie is letterlijk de wortel van het individu en het is de familie dat het eerste doelwit is in de cultuurstrijd. Het nationalisme valt de familie aan door niet de natuurlijke voorouders, maar de gedeelde kenmerken van het volk binnen de staatsgrenzen als primordiale wortels van de persoon te beschouwen. Het feminisme maakt vrouwen wijs dat zij sterk genoeg zijn om zonder man het leven te kunnen trotseren; waardoor veel vrouwen geen familielevens meer ambiëren, maar eindigen in een precare situatie. De reactionaire MGTOW beweging doet hetzelfde voor mannen. Zowel het feminisme als de MGTOW wordt gepropageerd door het naar voren te schuiven van de weinigen die daarin succes ervaren en door de slachtoffers van dit beleid die op sociale media een vals beeld van succes scheppen, om hun ontzielde en mislukte leven te maskeren. De verplichte acceptatie van homoseksualiteit als antiproduktieve gezinseenheid trekt de natuurlijke familie verder uiteen. Terwijl homoseksualiteit ook ooglijkend had kunnen toegelaten worden als buitenechtelijke escapade binnen het natuurlijke gezinsleven, zoals in de klassieke oudheid gebruikelijk was.

Het transgenderisme zet nog een stapje verder. Waar de familie nog de externe wortels van het individu zijn, valt deze beweging ook de interne wortels aan door het geslacht in vraag te stellen en talloze nieuwe categorieën te scheppen. De biologische man en vrouw en haar corresponderende natuurlijke en rijkelijk variërende persoonlijkheden worden er op postmodernistische manier gelijkgesteld met alle culturele

identiteiten die te verzinnen zijn, inclusief de ultraconservatieve man vrouw tegenstelling uit de transgender tegenreactie.

De ontworteling zorgt ervoor dat de nadruk steeds meer komt te liggen op het individu, die zichzelf steeds belangrijker vindt. Langst de andere kant van het spectrum wordt het ontworteld individu steeds meer het volgzaam grijze mannetje die de schouders moet zetten onder de nieuwe wereldorde. Zonder familie en geslacht leidt dit grijze mannetje een tragisch en miserabel leven. Daarbij komt de nadruk steeds meer te liggen op hetgeen hij ontbeert in vergelijking met de verouderde medemens die nog wel gesteund wordt door familie en geslacht. In het vakjargon die deze lui hanteren heet dat dan 'systemen van oppressie', een postcommunistische visie die niets anders tot doel heeft dan de hardnekkige mensen die weigeren wereldburger te worden ook tot grijs mannetje te maken, door hen alles af te pakken. Niet voor niets is het communisme de schaduwzijde van de Westerse samenleving.

Nu het grijze mannetje van deze tijd gevormd is wordt hij klaargestoomd om hetgeen hij heeft vergaard in zijn leven te hervalideren en te transformeren. Veel mensen hebben door de consumptiemaatschappij reeds alles verworven die zij nodig hebben om fatsoenlijk te leven. Aan deze mens valt echter weinig te verdienen. Naast dat producten uit de consumptiemaatschappij een steeds kortere levensduur krijgen; worden er daarom tal van crisissen verzonnen. Daarbij maakt men gebruik van vooringenomen 'wetenschappelijke' computermodellen. Vele crisissen worden echter niet mainstream, maar klimaat en pandemie werden treffers. Om het verdienmodel van de nieuwe winnaars terug leven in te blazen worden de grijze mannetjes aangezet om hun volledige hebben en houden te transformeren. Daarbij gaan natuurlijk grote investeringen gepaard; zoals de elektrificatie van de

maatschappij, die ons alleen maar energieafhankelijker maakt en het injecteren van ziekmakende vaccins, die de geneesmiddelenindustrie alleen maar ten goede zal komen. Om een extra boost te geven werd de energie duurder en kwam men met allerlei wetgeving op de proppen, waardoor ook de twijfelaars quasi verplicht werden mee te doen.

Ziezo, we hoeven er geen buitenaarde wezens of reptielen bij te verzinnen om de wereld beter te begrijpen. De mens is een groeiend wezen zoals alle andere levende organismen. Groeiende wezens zijn echter verwickeld in een concurrentiestrijd. Deze strijd brengt winnaars en verliezers met zich mee. De winnaars van gisteren worden vervangen door de winnaars van morgen. Dat brengt een dynamiek van opgang en neergang teweeg dat zich zowel in het klein menselijke als in het globaal holistische afspeelt. De nieuwe wereldorde is geen plan, maar gewoon de laatste fase van de natuurlijke evolutie der culturen. De ontzielde 'reptielachtige' leiders en hun grijze ontmenselijkte onderdanen horen bij deze tijd. De zogenaamde Davos-elite bestaat gewoon uit vele spelers die op het schip van deze tijd hun eigen kleine concurrentiestrijd leveren.

Gelukkig zijn er onder mensen vele concurrentiedomeinen mogelijk; waardoor de mens kan kiezen in welk domein hij zijn energie steekt. Een echte kunstenaar zal bijvoorbeeld eerder streven naar voor hem waardevolle kunstwerken, terwijl een wijsgerige misschien eerder naar zielsonafhankelijk streeft. Verliezen in het ene concurrentiedomein wilt dus niet automatisch zeggen dat men een verliezer is. In tegendeel, soms is verliezen in het ene domein noodzakelijk om te winnen in een ander. Maar we moeten wel onze weg vinden door een keuze te maken. En we mogen niet bij de pakken blijven zitten of ons al te veel laten afleiden.

Pieter Van Nieuwenhuysse
24/01/2023

